

De hoogvlieger

DE
HOOG
VLI
GER

REINIER SONNEVELD

 Brandaan

Copyright © 2023 Uitgeverij Brandaan, Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6005 071 8

NUR 332

Vormgeving omslag: Sander Weeteling, Vonkk.studio

Vormgeving binnenwerk: Studio Mol

www.uitgeverijbrandaan.nl

Wat anderen zeggen over

De hoogvlieger

‘Een blik tien minuten in de toekomst: wat in de vorige eeuw nog op het terrein lag van de sciencefiction, wordt tegenwoordig in hoog tempo werkelijkheid. Dat maakt deze thriller zo beangstigend, want het enige ongeloofwaardige aspect eraan is dat iets dergelijks nog niet heeft plaatsgevonden. De auteur combineert een meeslepende en kleurrijke schrijfstijl met een scherp inzicht in de aard van religie en die van de mens. Als lezer ga je om het lot van de personages geven, boven het redden van de wereld. Dat maakt dit een absolute aanrader voor wie een thriller wil met net een laagje extra.’

(Johan Klein Haneveld, sf-auteur)

‘Een ongewoon debuut, lichtvoetig en complex tegelijk. Ik hou van boeken die de lezer uitdagen.’

(Willem Asman, winnaar Gouden Strop)

‘Een razendspannend boek dat je anders naar het nieuws laat kijken. Het is fictie, en dat is maar goed ook, maar tegelijkertijd is het een waarschuwing. Je wordt langzamerhand een wereld ingezogen die verdacht veel op vandaag de dag lijkt, maar gelukkig nog ver weg is. Toch?’

(Peter van Dijk, acteur en schrijver)

‘Wanneer de hemel splijt,
de sterren vallen,
de zeeën uitbreken
en de graven openen,
dan weet de ziel eindelijk weer
wat zij eerder heeft gedaan
en wat zij heeft uitgesteld.’
Koran, De splijting

‘Ik was hier.’
anoniem, Pompeii

Proloog

Ben

‘Ga niet, jongen. Blijf thuis!’

Heeft hij dat goed verstaan? Met een schok staat hij stil. De ochtendzon brandt op de granieten tegels, scooters knetteren door de straat. Daar zit een zwerver, op een rooster tegen een kantoorgebouw: woeste baard, huid vol zweren, blote voeten met zwarte teennagels. Dit is Rome, maar zo waren ze ook bij de stations in Nederland en tijdens de vakanties met z'n ouders in Frankrijk.

Don't go, boy. Stay home!

Het klonk als: *dokobooy, steejoom*. Dat kan ook een of andere exotische taal zijn of een paar waanzinnige klanken, en alleen zijn eigen hersenen maken er dan een keurige Engelse zin van. En thuisblijven, nee hoor. Het kan niet eens, zijn studentenkamer is véér weg en hij heeft net de huur opgezegd. Hij checkt zijn telefoon. Nog maar 700 meter tot aan de bestemming: het kleinste land ter wereld, het Vaticaan.

‘Ga niet, *please!* Blijf thuis, Ben.’

Zegt die gast nou zijn naam?

‘*Doko, plies. Steejoom, Ben,*’ herhaalt hij.

Of is het Bem? Of Wem? De lippen van de zwerver lijken aan elkaar te plakken. Ja, die zit gewoon nu al in een trip. En van dat willekeurige gebrabbel probeert zijn brein iets logisch te maken. Op de pabo heeft hij dat gehad: twee stippen met een streep eronder, daar zie je meteen een gezichtje in, terwijl het gewoon twee stippen zijn met een streep eronder. We vullen

voortdurend in, alles geven we betekenis. En de afgelopen dagen is hij natuurlijk al veel van die mafkezen tegenkomen, bij alle toeristische hoogtepunten: het Colosseum, het Pantheon, de Spaanse Trappen. Het leek wel een rage. Alsof alle idioten van de stad met elkaar hadden afgesproken om die ingedutte toeristen eens lekker te laten stressen. Vaak met stukken karton, grote letters erop gekalkt: HET EINDE IS NABIJ! DE WERELD VERGAAT! NOG VIJF DAGEN. NOG VIER DAGEN. NOG DRIE DAGEN. OVERMORGEN!

Ze telden af, maar eng werd het niet. Ze klonken als afgematte marktverkopers die al weken niets hebben verkocht. Willen jullie niet luisteren? Ach, wordt dan maar opgevreten door de zombies...

Hij zet zich weer in beweging en stroomt mee met de toeristen. De wereld vergaat? Gast, voor mij begint alles net! Dit de laatste dag? Eerder de eerste dag van mijn leven!

Heerlijk, gewoon net zo vroeg als de rest van de mensheid kunnen opstaan, omdat je niet tot vier uur 's nachts *The Last of Us 3* hebt gespeeld. Jezelf uitgebreid wassen, met zeep nog wel. Niet met een blik cola ontbijten, maar iets stevigs, iets verantwoord, met vezels en zo, zoals zijn ouders hem dat geleerd hebben. En dan niet de hele dag binnen blijven hangen, maar hop, naar buiten. De hemel is alweer strak blauw, er waait een fris briesje. Tussen al het gebrom van scooters en taxi's fluit een of ander vogeltje, als een malle – die kan alles aan.

Tien minuten geleden, op de stoep voor zijn hostel, zat ook al zo'n mafkees. Met bloeddorlopen ogen staarde die hem aan – jou moet ik hebben, jou, waag het niet vandaag alwéér gelukkig te zijn. Hij hield zijn kartonnen bord omgekeerd omhoog: MORGEN IS DE APOCALYPS. *STAY INSIGHT*.

Het is *inside*, meneer de onheilsprofeet. Maar 'morgen' is wel handig gedaan. Zo'n bord kun je lang gebruiken.

Hij botst bijna tegen een jonge meid op, die midden op de stoep een kruisje slaat. Daar voor hen ligt een groot rond plein,

met aan weerszijden halfronde zuilengangen met bovenaan iets van honderd beelden, en aan de andere kant een immense kerk met een ronde koepel en daarop een blinkende, gouden bol met een kruis. Nog 155 meter tot aan zijn bestemming: het Sint-Pietersplein met de beroemde basiliek. Tot voor kort de grootste kerk ter wereld, las hij zojuist, al zeventienhonderd jaar wordt er onafgebroken gebouwd aan deze kostbaarste kunstschat op aarde. En hij heeft vanochtend gewoon eventjes een ticket weten te fixen, zelf, zonder hulp van zijn ouders, ondanks het geklooi met creditcards en beveiligingscodes. Straks gaat hij dat schilderij zien van die bebaarde *dude* die wijst naar de vinger van een of andere blote *dude*.

Vet.

Hij trekt de heupriem van zijn rugzak nog wat aan. Dat ding glijdt steeds omlaag en trekt zijn spijkerbroek mee, nogal gênant. Die strook gladde stenen, begint daar het Vaticaan? Vlak ervoor staat hij stil. Wat zijn grenzen toch rare dingen. Willekeurige strepen over de aardbol. Aan de ene kant hoor je erbij, krijg je studiefinanciering en zo, en een meter verderop, misschien maar een centimeter, daar is precies dezelfde lucht, maar je bent niets meer.

Hij stapt over de lijn – er komt een vrouw op hem afrennen. Haar witte hoofddoek waait op, haar lichtblauwe jurk bolt. Een non. Nonnetje. Aziatisch gezicht, Chinees misschien.

‘Joejoe!’ roept ze. ‘*You, you,*’ kan dat zijn. Of iets in haar eigen taal.

Ze kijkt zoals zijn moeder de afgelopen maanden voortdurend keek als hij maar in haar blikveld kwam. Alsof hij groen haar had gekregen. Het nonnetje grijpt zijn beide schouders vast. Een halve kop kleiner is ze, in de vijftig, wallen onder haar ogen.

‘I dream on you!’

Hij gruwet en stapt naar achteren, maar ze beweegt mee en haar handen blijven op zijn schouders.

'I dream on you,' herhaalt ze, nu fluisterend. *'Tonight.'*

Wat is dit? Kan niemand hier fatsoenlijk Engels praten?

'Ik heb geen interesse, het spijt me,' zegt hij. En hij zet nog een stap terug, maar ze blijft hem vasthouden.

'No go here. Go way, please...'

'Sorry, ik begrijp niet wat u bedoelt.'

Ze schreeuwt nu: *'Go way! I dream on you!'*

'Ik mag hier gewoon komen, mevrouw. Ik heb zelfs mijn paspoort bij me.'

Dan verschijnt er een andere non, dezelfde witte hoofddoek en lichtblauwe jurk, langer dan hij, ergens in de twintig, Afrikaans gezicht. Ze slaat een arm om de eerste en trekt haar zachtjes opzij. 'Sorry, sorry,' zegt ze intussen tegen hem.

'He dead,' fluistert de eerste in haar oor.

'Ik ben niet dood, mevrouw,' reageert hij en dan met een grijns: *'I am very much alive!'*

'Sorry, sorry,' zegt de Afrikaanse non nogmaals en ze knikt richting het plein. 'Ga maar, het is toegestaan...'

Hij maakt een ironisch buiginkje en loopt het plein op. In het midden staat een hoge vierkante pilaar – een obelisk, volgens de reisgids. Pas als hij daar aankomt, kijkt hij naar achteren. De twee nonnen zijn nog bij de grenslijn, hun rug naar hem toe. De korte drukt haar gezicht in haar handen, de Afrikaanse wrijft rondjes over haar schouder.

I dream on you. Tonight. Zei ze dat nou echt? Die moet hij onthouden. En zo pa en ma appen, weer een beetje geruuststellen. Anders zitten ze morgen in het vliegtuig. Hij hoort het ze nog zeggen. *Ja, jongen, we weten dat je al negentien bent, maar de laatste maanden was je niet zo vrolijk, zomaar je studie stoppen en dan nu plotseling op reis...*

Hij haalt diep adem en kijkt voldaan rond. Hij is toch ergens geschrokken van dat malle nonnetje, maar de stress lost op. Zomaar eventjes naar een wereldstad vliegen met je laatste spaargeld. In je up. En je dan helemaal niet eenzaam voelen. Zelfs

geen behoefte hebben aan zombies knallen. Gewoon zin om je lijf te bewegen. Zon te voelen op je huid. En dat geniale briesje.

Daar kakelen een stel Afrikaanse toeristen, de vrouwen in bonte gewaden, de mannen in pak. Te gek. Daar steken twee andere nonnen over, doelgericht in een rechte lijn. En wat zijn dát? Gasten in een kostuum met rode, gele en blauwe strepen, het lijkt wel Lego, en dan zo'n ridderhelm op met een knalrode verenpluim. Clowns uit de riddertijd! Daar moet hij straks een foto van maken, ook aan pa en ma appen. Verderop een stel blonde kinderen, uit Zweden of zo. Een paar jongetjes rennen achter duiven aan, de meisjes vinden het zielig.

Als meester zou hij zo'n hele groep niet trekken, zeker niet bij elkaar, al helemaal niet na een paar uur stampen op de dt-regels. Er zit altijd een Chantal tussen die thuis dikke issues heeft en halverwege dartpijltjes tevoorschijn haalt en die naar het digibord mikt. Maar hier, zonder vier muren eromheen, zonder gezanik over dt, zijn kinderen fantastisch. Ze houden zich niet groot, hoeven niks, ze leven gewoon. Misschien moet hij toch weer iets met kinderen gaan doen. Maar dan wel zonder vier muren. En geen dt-regels. Welke maniak heeft eerst vier muren uitgevonden en toen bedacht dat het een goed idee was om daar dertig stuiterende kinderen tegelijk tussen te stoppen? En die vervolgens allemaal de regels van...

Zijn rugzak beweegt omhoog, de heupriem trekt tegen zijn middenrif, de schouderbanden haken in zijn oksels. Hij probeert achterom te kijken, hij was al gewaarschuwd voor zakkenrollers – dan perst zijn heupriem gemeen zijn longen dicht, zijn schouders drukken tegen zijn oren en zijn voeten raken het plein niet meer.